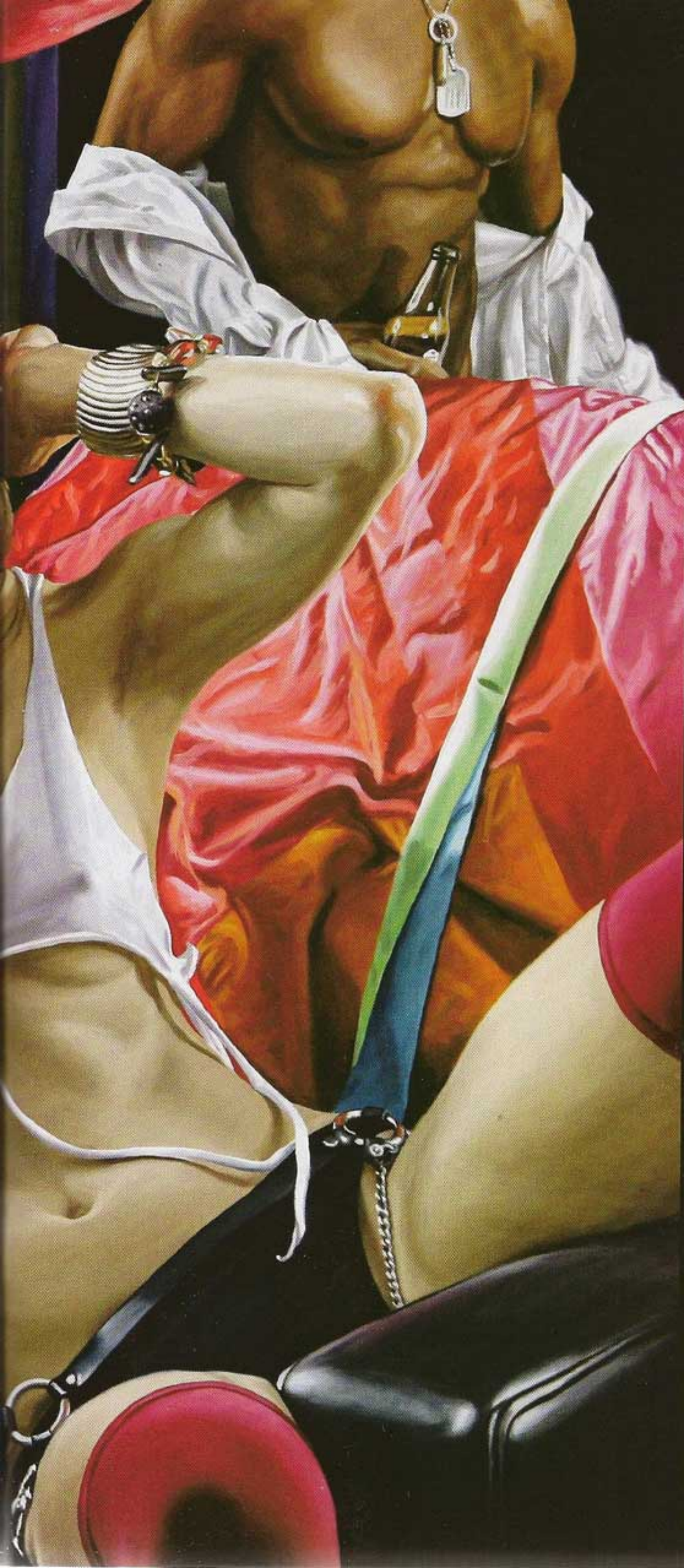

АРТ И ШОК

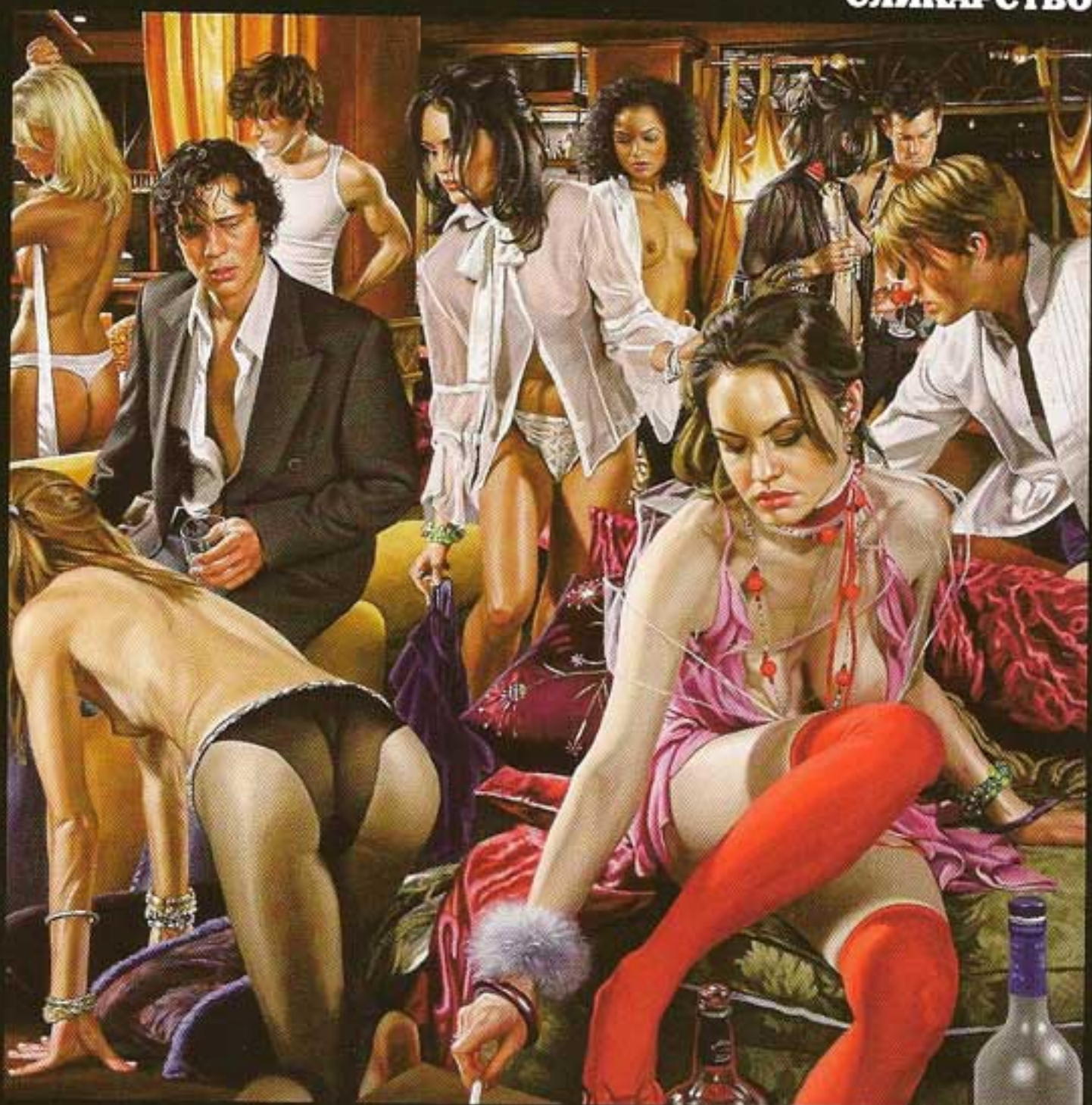
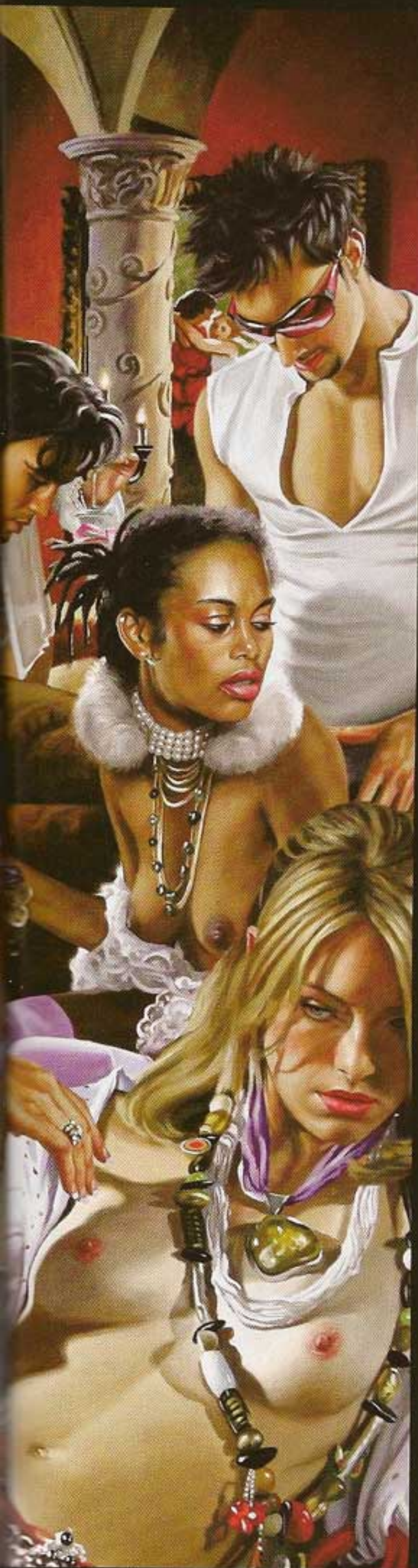
Брутални реализам и врхунска естетика Терија Роџерса уписа-ли су клупске оргије у историју уметности. Неки ће то назвати развратом, други – декаденцијом

Надахнут Максом Бекманом, Тулуз-Лотреком и Веласкезом, на епским платнима висине неколико метара (погледати фотографију из галерије), Тери Роџерс (Terry Rodgers) насликао је типичну светску теревенку, какве постоје у Лос Анђелесу, Лондону, Москви, па и Београду. Знаћете из прве руке о чему је овде реч ако сте били на дедињским журкама. На Роџерсовим сликама, гомиле младих људи у соби богато уређеног стана, на самом почетку оргија, делују одсутно, уморно, као да су те врсте задовољства део њихове свакодневне рутине. То стање је управо оно које се изражава речју *декаденција*. Понекад том речју називају патолошки израз елитне културе. Нисмо то рекли. Немамо потребу да дамо дијагнозу. Само посматрамо. Видимо прелепе девојке у првом плану и исто тако zgodне момке у другом. Без одјеће или су тек почеле да се свлаче. Саме. Без осмеха, као да у свој тој еротици около нема никакве среће. Нису чак ни сморене, то осећање не пристаје елитном друштву исто колико и отворено показивање радости. Делују као позери или као људи без жеље. Њихове очи ништа не очекују, њихова лепота и младост су сушта супротност безживотности која исијава из њих. Тако нас бар Тери Роџерс уводи у свет холивудских *party animals*.

У последњих неколико година, Тери Роџерс се наметнуо као један од занимљивих представника америчког фигуративног сликарства. Познат је по сликама које посматрача увлаче у свет лепоте, секса и новца, хладног и без радости.

Апоџеоза заговолства (*The Apotheosis of Pleasure*), монографија Терија Роџерса коју је издао *Torch Books* из Амстердама и која овог уметника представља као једног од најзначајнијих сликара на почетку 21. века.

„Моје су слике на граници мисли и реалности, али оне тачно одражавају искуство времена у коме живимо“, каже Тери Роџерс. „Ово је време сложене мешавине слободе, самоће и наде у будућност. Свиђа ми се да гледам људе, често снимам лица, позе и гестикулације које ми се допадају. Имам осећај да нам у животу нешто измиче, али шта је то, нико не зна. Смисао? Љубав? Ако погледамо лица мојих ликова, видећемо досаду и безвољност. Одатле проистиче нека трагичност мог посла.“

